

dvor“) prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu čl. 22 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (ďalej len „smernica 2009/103/ES“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľky sú právne nástupkyne (dcéry) žalobkyne [REDACTED] (štátnej občianky Ukrajiny), ktorá sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 12C/64/2022 podanou žalobou z 24. októbra 2022 domáhala proti ČSOB, Poist'ovni, a.s. (ďalej len „žalovaná“) náhrady škody na zdraví spôsobenej pri dopravnej nehode na území Slovenskej republiky, ktorú zaviniel poistenec žalovanej. Predmetom uplatnených nárokov bola náhrada bolestného, náhrada sťaženia spoločenského uplatnenia a nárok na náhradu mimoriadneho zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia.

3. Uznesením č. k. 12C/64/2022-159 z 20. decembra 2022 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okresný súd konanie zastavil podľa § 62 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), konštatujúc zánik spôsobilosti žalobkyne mať práva a povinnosti, ako aj jej spôsobilosti byť stranou v spore z dôvodu jej úmrtia v priebehu konania (29. októbra 2022).

4. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažovateľky podali odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7Co/12/2023 z 28. februára 2023 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) odmietol ako podané neoprávnenými osobami podľa § 386 písm. b) CSP.

4.1. V odôvodnení uviedol, že smrťou žalobkyne vznikla neodstrániteľná podmienka konania, na základe ktorej následne posudzoval, či právo alebo povinnosť, o ktorej sa rozhoduje, prešla v zmysle § 63 ods. 2 CSP na jej právnych nástupcov (dedičov). Skonštatoval, že v danom prípade nie je možné ďalej pokračovať s právnymi nástupcami zomrelej žalobkyne, pretože uvedenému postupu bráni zánik pohľadávky žalobkyne z dôvodu jej smrti podľa § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľiek o potrebe eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, konkrétne § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka, uviedol, že smernica 2009/103/ES explicitne neupravuje okruh osôb, ktoré majú byť odškodnené v dôsledku dopravných nehôd motorovými vozidlami v súvislosti s bolestným a náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vnútroštátnym poriadkom upravená problematika zániku práva smrťou veriteľa jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností vymedzuje zánik práva na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v prípade smrti veriteľa. Podľa odvolacieho súdu nie je možné vyvodiť, že čl. 22 smernice 2009/103/ES bráni zániku nárokov uplatnených poškodeným priamo proti poisťovateľovi žalobou v prípade smrti poškodeného počas súdneho konania. V kontexte uvedeného sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou sťažovateľiek a nevyhovel ich žiadosti predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky v navrhovanom znení. V závere dodal, že právne nástupníctvo sťažovateľiek po zomrelej žalobkyňi nebolo v konaní ani náležite preukázané.

5. Sťažovateľky podali proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 420 písm. e) a f) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľiek odmietol podľa § 447 písm. b) CSP z dôvodu jeho podania neoprávnenými osobami.

6.1. Najvyšší súd uviedol, že predmetom konania bol nárok na náhradu škody na zdraví podľa § 444 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je tento nárok obmedzený len na osobu veriteľa, teda osobu žalobkyne. Ak za života veriteľa toto právo nebolo uspokojené, zaniká, a to bez ohľadu, či bolo uplatnené na súde, alebo bolo už právoplatne prisúdené. Pre zánik záväzku v dôsledku smrti nie je rozhodujúce, či je záväzok zročný, alebo nie (§ 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

6.2. Návrh sťažovateľiek na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru dovolací súd nepovažoval za opodstatnený, preto ho zamietol. Konštatoval, že pokiaľ je odkaz na vnútroštátnu právnu úpravu vyplývajúci z čl. 22 smernice 2009/103/ES jednoznačný, nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, ku ktorému dospel odvolací súd. Ani odkaz sťažovateľiek na judikatúru iného členského štátu neodôvodňoval iniciovanie prejudiciálneho konania. Smernica 2009/103/ES bola transponovaná do zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), ktorý upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov. Uplatnené nároky na náhradu bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia sú upravené v Občianskom zákonníku, sú obmedzené výlučne na osobu veriteľa a jeho smrťou zanikajú. Do úvahy podľa názoru najvyššieho súdu neprichádza ani sudcovská tvorba práva z dôvodu, že zo zákonného textu § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva medzera v práve.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

7. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti atakujúcej napadnuté uznesenie namietajú, že najvyšší súd:

a) sa zaoberal nesprávnou časťou smernice 2009/103/ES, keďže v bode 28 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce hovorí o čl. 22 smernice, avšak cituje bod 22 preambuly smernice. Najvyšší súd teda venoval pozornosť nesprávnej pasáži smernice nerozlíšením jej článkov od recitálu, čím došlo k pochybeniu takej intenzity, ktoré mu znemožnilo dospieť ku korektnému záveru. Najvyšší súd preto ani nemohol porozumieť argumentom sťažovateľiek, keďže čl. 22 smernice ani nevstúpil do procesu formovania jeho názoru;

b) prehliada rozdiel medzi „*contra legem*“ a „*contra verba legis*“;

c) odmieta, že i napriek jednoznačnému textu zákonného ustanovenia možno dotvoriť výnimku pre nároky uplatnené na súde. V tejto súvislosti sťažovateľky poukazujú na rakúsku a nemeckú judikatúru, z ktorej vyplýva dediteľnosť týchto nárokov napriek tomu, že text zákona neumožňuje dedenie nárokov viazaných na osobu poškodeného. Bezvýnimočný prístup doterajšej súdnej praxe pri výklade § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka naráža podľa názoru sťažovateľiek na ústavnú tolerovateľnosť;

d) porušil právo sťažovateľiek na zákonného sudcu tým, že zamietol ich návrh na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru;

e) odmietnutím dovolania iba z dôvodu, že bolo podané neoprávnenými osobami, sa najvyšší súd vyhol povinnosti vysporiadať sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľiek;

f) nesprávne konštatoval, že sťažovateľky nepodali repliku k vyjadreniu žalovanej, hoci tak učinili podaním z 12. júla 2023.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľiek napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ich dovolanie odmietnuté ako podané neoprávnenými osobami podľa § 447 písm. b) CSP a súčasne bol zamietnutý ich návrh na prerušenie konania pre absenciu potreby iniciovania prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

9. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sťažovateľiek sa ústavný súd s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti na posúdenie, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

10. Po dôkladnom preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia však pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

11. Sťažovateľky činia sporným záver najvyššieho súdu, že nároky, ktoré boli predmetom konania (bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia a mimoriadne zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia), sú osobnostnými nárokmi a ako také sú výlučne späté s osobou veriteľa ako poškodeného (v danom prípade žalobkyne), preto jeho smrťou zanikajú a neprechádzajú na dedičov. Sťažovateľky s odkazom na rakúsku judikatúru a vývoj nemeckej judikatúry nesúhlasia s interpretáciou § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dožadujú sa jeho eurokonformného výkladu s ohľadom na znenie a účel smernice 2009/103/ES.

12. Dovolací súd sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vyjadril k interpretácii § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú poskytli sudy nižších inštancií, pričom dospel k záveru, že táto je v súlade s jeho ustálenou rozhodovacou praxou a s ohľadom na jednoznačné znenie zákona nevytvára priestor na žiadny iný výklad než ten, že nároky explicitne uvedené v § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú viazané výlučne na osobu veriteľa, sú nerozlučne spojené s jeho existenciou, a preto jeho smrťou definitívne *ex lege* zanikajú a nie sú predmetom dedenia.

13. V súvislosti s požiadavkou sťažovateľiek na eurokonformný výklad predmetného zákonného ustanovenia v kontexte smernice 2009/103/ES ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že výklad vnútroštátneho práva je predovšetkým úlohou všeobecných súdov, a nie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti, ktorý posudzuje len to, či prijatý výklad a jeho aplikácia nie sú ústavne nekonformné.

14. Je nesporné, že vždy, ak je aplikovaná vnútroštátna norma, ktorá má svoj pôvod v transponovanej smernici (ako zdroja sekundárneho práva Európskej únii), je potrebné uskutočniť eurokonformný výklad danej vnútroštátnej normy, pokiaľ sú na to splnené predpoklady a podmienky. Ide o princíp nepriameho účinku smerníc, ktorý sa prejavuje v tom, že pri aplikácii vnútroštátneho práva je vnútroštátny súd povinný interpretovať ho, keďže je to možné v rámci dikcie a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, a tým zabezpečil súlad s čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“). Nepriamy účinok smerníc Súdny dvor

konkrétnejšie objasnil vo veci Pfeiffer a ďalší (C-397-01 až 403/01), v ktorom zdôraznil, že požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý vedie k výsledku, ktorý je v súlade so smernicou. Ak vnútroštátne právo umožňuje za určitých okolností s použitím vlastných výkladových metód vyložiť ustanovenie vnútroštátneho právneho predpisu tak, že bude možné vyhnúť sa rozporu s inou normou vnútroštátneho práva alebo obmedziť oblasť pôsobnosti tohto ustanovenia na dosiahnutie tohto účelu a použiť ho len do tej miery, aby bolo súladné s danou normou, tak je vnútroštátny súd povinný použiť rovnaké metódy, aby sa dosiahol cieľ stanovený smernicou. Všeobecné súdy sú preto povinné skúmať možnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej únijnej regulácie. Súdny dvor požaduje od vnútroštátnych súdov, aby práve v prípade nesplnenia povinnosti riadnej transpozície smernice členským štátom vykladali ustanovenia vnútroštátneho práva v čo najvyššej možnej miere tak, aby mohli byť použité v súlade s cieľmi tejto smernice.

15. Aj eurokonformný výklad má však svoje hranice, pričom Súdny dvor už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že zásada eurokonformného výkladu nemôže slúžiť ako základ na výklad zákona *contra legem* vnútroštátneho práva, pričom je tiež obmedzený všeobecnými právnymi zásadami, akými sú predovšetkým zásada právnej istoty a zákaz retroaktivity (napr. Pupino C-105/03 zo 16. 6. 2005, body 44 – 47).

16. Ústavný súd síce musí prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľiek, že najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia (v bode 28) skutočne citoval bod 22 preambuly smernice, avšak to neznamená, že nezohľadnil zmysel a účel predmetnej smernice. Najvyšší súd totiž zdôraznil, že smernica 2009/103/ES bola do vnútroštátneho právneho poriadku transponovaná prostredníctvom zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým boli plne zabezpečené hlavné ciele smernice, a to uplatnenie práva poškodeného priamo voči poisťovni, právo poškodeného na rýchle poskytnutie poistného plnenia (primeraná lehota na ukončenie šetrenia poistnej udalosti a poistného plnenia spolu so sankciami pri nedodržaní tejto lehoty v podobe úroku z omeškania) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov ako orgánu pre náhradu škody v prospech osôb poškodených v dôsledku dopravných nehôd, ktoré sa stali v inom členskom štáte než v tom, v ktorom majú bydlisko. Uvedená smernica pritom neupravuje okruh osôb, ktoré majú byť odškodnené v dôsledku dopravných nehôd motorovými vozidlami v súvislosti s bolestným a náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia a tieto otázky nie sú upravené ani zákonom č. 381/2001 Z. z.

17. Podľa názoru ústavného súdu nevykazuje výklad § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúceho zánik tam uvedených nárokov v dôsledku smrti veriteľa žiadne ústavné nedostatky, vychádza zo znenia zákona, jeho účelu a z jednotnej judikatúry dovolacieho súdu. Úmyslom zákonodarcu pritom nepochybne bolo vylúčiť z právneho nástupníctva všetky druhy nárokov, ktoré sa výslovne viažu na dotknutú osobu – veriteľa (pozri aj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava : Eurokódex, 2011). Ak preto najvyšší súd v podstatnom ustálil, že dané ustanovenie zákona nevyvoláva žiadne interpretačné otázky, a to ani v rámci smernice 2009/103/ES a sťažovateľky preto nie sú osobami oprávnenými podať dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ústavný súd nepovažuje predmetný záver za ústavne neutržateľný.

18. Pokiaľ sťažovateľky ďalej namietajú, že najvyšší súd napriek preukázateľnému doručeniu ich repliky z 12. júla 2023 v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že sťažovateľky právo na repliku nevyužili, ústavný súd k tomu uvádza, že sťažovateľky žiadnym spôsobom nešpecifikovali, aký konkrétny negatívny vplyv malo tvrdené pochybenie najvyššieho súdu na ich postavenie a ktoré podstatné argumenty obsiahnuté v predmetnej replike najvyšší súd ponechal bez reakcie. Sťažovateľky pritom iba vo všeobecnej rovine, a ako samy uvádzajú, na podčiarknutie intenzity zásahu do ich práva na spravodlivé súdne konanie najvyššiemu súdu, vytýkajú prehliadnutie ich vyjadrenia obsahujúceho vecnú argumentáciu. Aj túto námietku preto ústavný súd považuje za bezpredmetnú.

19. Porušenie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky vo svojej sťažnostnej argumentácii prepájajú s ich základným právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, do ktorého podľa ich názoru bolo zasiahnuté zamietnutím ich návrhu na prerušenie konania a nepredložením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP.

20. V zmysle konštantnej judikatúry Súdného dvora (rozsudok zo 6. 10. 1982 vo veci 283/81, Cilfit a i., EU:C:1982:335, bod 21; z novších rozsudok zo 6. 10. 2021 vo veci C-561/19, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi et Catania Multiservizi, EU:C:2021:799, bod 33) môže byť vnútroštátny súd oslobodený od povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku len v prípade, že: a) položená otázka nie je relevantná alebo b) predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdného dvora (*acte éclairée*), alebo c) správny výklad práva Únie sa javí byť taký jasný, že neponecháva miesto na žiadne primerané pochybnosti (*acte clair*). Totožne pozri aj III. ÚS 251/2022 (ZNaU 36/2022).

21. Napriek tomu, že ústava ani dohovor negarantujú jednotlivcom absolútne právo na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, v dôsledku arbitrárneho či nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o nepredložení otázky môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. 9. 2011, sťažnosť č. 3989/07 a 38353/07, bod 59). Stručné odôvodnenie v tomto smere je prípustné v prípadoch, keď je návrh na predloženie prejudiciálnej otázky formulovaný úplne nedostatočne (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Wallishauser proti Rakúsku z 20. 6. 2013, sťažnosť č. 14497/06, bod 85) alebo je riešenie otázky v danej veci celkom nadbytočné, čo znamená, že odpoveď na ňu by nemohla mať žiadny vplyv na riešenie sporu (napr. rozsudok Súdného dvora vo veci C-136/12 z 18. 7. 2013).

22. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že najvyšší súd považoval požiadavku sťažovateľiek na iniciovanie prejudiciálneho konania za neopodstatnenú, pretože výklad práva Európskej únie nebol pre jeho rozhodnutie nevyhnutný. Smernica 2009/103/ES bola totiž transponovaná do osobitného právneho predpisu – zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý neobsahuje ustanovenia týkajúce uplatnených nárokov oprávnenej osoby, resp. jej právnych nástupcov na náhradu škody na zdraví (bod 35 napadnutého uznesenia).

23. Tento záver je možné považovať za ústavne akceptovateľný, pretože aj podľa názoru ústavného súdu nebol výklad smernice 2009/103/ES pre posúdenie veci sťažovateľiek žiadnym spôsobom potrebný. Článok 22 Smernice, na ktorý sťažovateľky poukazujú, obsahuje požiadavku na rýchle poskytnutie poistného plnenia, avšak nestanovuje žiadny okruh povinností pre členské štáty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom súviseli s okruhom poškodených osôb. Ak teda najvyšší súd nenašiel

dôvod na predloženie veci Súdnemu dvoru podľa čl. 267 ZFEÚ, pričom svoje rozhodnutie v potrebnom rozsahu objasnil, ústavný súd považuje jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľiek na prerušenie konania za ústavne akceptovateľné.

24. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že v rozhodnutí najvyššieho súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s právom sťažovateľiek na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a keďže nebol daný dôvod na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, je potrebné konštatovať, že vo veci sťažovateľiek rozhodoval zákonný sudca a nedošlo tak ani k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

26. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti je potrebné dospieť, aj pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľky namietajú porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ich porušenie totiž sťažovateľky celkom zjavne odvíjajú od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkami označených práv hmotného charakteru. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmietol ich ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na prerušenie konania z dôvodu zahájenia prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ:

27. Podľa § 61 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže konanie prerušiť, ak rozhodne, že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

28. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti aj od ústavného súdu požadujú, aby konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor s prejudiciálnymi otázkami v nasledujúcom znení:

„Má sa článok 22 Smernice [2009/103/ES] vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd má interpretovať pravidlá vnútroštátneho práva ich v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice, aby došiel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným smernicou?“

„Je cieľom Smernice [2009/103/ES] a najmä jej článku 22 zavedenie takých vnútroštátnych mechanizmov, resp. taký výklad pravidiel vnútroštátneho práva, aby bolo pre poškodených zaručené efektívne a včasné dosiahnutie odškodnenia?“

„Má sa Smernica [2009/103/ES] vykladať v tom zmysle, že článok 22 bráni zániku nárokov uplatnených žalobou poškodeným proti poisťovateľovi v prípade, ak nastane smrť poškodeného počas súdneho konania?“

29. Ide pritom o otázky v identickom znení, ktoré sťažovateľky navrhovali predložiť Súdnemu dvoru už v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd musí z už objasnených dôvodov konštatovať, že rovnako ako najvyšší súd nenašiel dôvod na zahájenie konania o prejudiciálnej otázke podľa čl. 267 ZFEÚ, keďže ani prípadné zodpovedanie navrhnutých otázok by nemalo vzhľadom na už uvedené na vec sťažovateľiek žiaden objektívny dosah. Z uvedených dôvodov zamietol návrh sťažovateľiek na prerušenie konania (bod 2 výrokovej časti tohto uznesenia).

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu